

૪૬૭૪

આવૃત્તિ ૧ હી.]

[પ્રત ૧૦૦૦

માસ્તર. નાનાલાલ વિ. મગનલાલ.
પ્રગટ કર્તા

ભરથરી નાટકનાં ગાયનો.

કિમ્મત બે આના.

(સર્વ હક્ક રચનારે સ્વાધિન રાખ્યા છે.)

અમદાવાદ,

બીકાંટે યુનિયન પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ.

સંવત ૧૯૪૬

સને ૧૯૫૦

કિમ્મત બે આનાં.

મર્ત્યહરી નાટકનાં ગાયનો.

— ❧ —

સર્વપાત્રો.

કલ્યાણ.

શ્રી વિશ્વપતી, વારો દુરમતી;

માત ભનં ભૂમી મને, સ્થાય થા અતી—(એ ટેક.)

સ્વદેશ પ્રીતીનીતિ સૌમાં, ભરો આપ ભરપુર;

શુરવીર સંતો સદા આનંદી, રહે ગર્વે ચક્રચુર. શ્રી ૦ ૧

એકમેકને સંપી ચાલે, વધારે વિદ્યા તેજ;

લાજ મર્યાદા રાખે મનમાં, જન્મ્યો જગમાં એજ. શ્રી ૦ ૨

ખેલ ખેલીએ હાંશે આજે, નિરખો સકળ સમાજ;

બૂલચુકની મારી દેજો, સજ્જન અમને આજ. શ્રી ૦ ૩

રૂપીએ— (નાથકેસે ગજકે બંધ છોડાયો—એ રાગ.)

પ્રભુજી ચાહે સો કરે પલકમે, ખોટા ખેલ રચ્યો છે ખલકમે.

વનસ્પતી વૃક્ષભાર અઢારને, જંગમ સ્થાવર મીલકે. (ટેક.)

સદ્ગ્રીવતીની ઔલોકીક રચના, તેજ હે નાભી કમળકે. પ્રભુ.

અંતરમ્નમો છે બહુ નામી, સેવક સ્તવન કરે છે;

પૂર્ણ કરે સૌ કાર્ય અમારાં, સેવક ધ્યાન ધરે છે. પ્રભુ.

પાપ પ્રલય કર હે પરમેશ્વર, શાન્તી કરેને અમેને;

દુશ્મન દળને તું દેજે હઠાવી, અરજ કરીએ તમેને. પ્રભુ.

પીંગળા—

ગજલ.

(ઇંદ્રસભામાં ગવાતી ઠબની.)

ધ્યારી કેશ ધ્યાર પાસ છે પુરુષ દાસ.

નેણુના કટાક્ષે જોગી છોડે સમાધિવાસ;
મધુર બોલ મંદહાસ્ય અને નેત્ર આંજી,
પુરુષ દીલ દેખી ડોઢે, થાય વંશ પ્રાણુ.
શુરવીર નર લાવે, રણુ વીશે શ્વર;
નેત્રખાણુ ફટ વાગે, પડે જઈ દુર.

ગીતી.

શાશ્વી દાસી સુંલુ તું, પતી મારી પાસે આવે જ્યારે;
યુક્તિ રચવી તારે, પુરૂં પતીવ્રત હું પાળું ભારે.

દાસી—

ગજલ.

શું કરું વખાણુ આઈ આપ રૂપનું,
નીરખી નયણુ વશ, મન છે લુપનું;
કનકમય કાચ છે, ચપળ નેત્ર ખાણુ,
ગાલ છે ગુલાબી ફુલ, મુખ ખીન્ને બાણુ.
નારી અવનીમાં નથી, આપની સમાન,
રૂપ ગુણુ દેખી ઝાંખે, દેવી કામની;
આપ ચાલ દેખી ખરે, હંસ બૂલે ચાલ,
ચંદ્રસમ તેજ મારે, આપનું કપાળ.

પીંગળા—

[શીઘ્ર અકળાયે બેની. એ રાગ.]

વસો મુજ પાસ, સ્વામી, વસો મુજ પાસ,
મનના મેળાખી પ્યારા, વસો મુજ પાસ. [એ ટેક.]
માનતાન મમે નહીં. નહીં બોજનું આવ;
છોડીને જવાનો નિલ, શા પ્રડ્યો સ્વભાવ. વસો, ૧
રહું સાચ સદા હવે, પુરૂં વેસથી;

આપ વીના સ્વામી મને, ગમતું નથી. વસો. ૨
 એકએકમાં કદાપી મળી જવામ નાથ;
 પણ તેમ આવું નહીં, નકર રહું સાથ, વસો. ૩
 જળમીન પતંગ દીપ, સાથે જેવો પ્યાર;
 સત્ય માનો મારી પ્રીતી, તેવી હે સરદાર. વસો. ૪

સારંગ

નાથ ભોગવનાં નિત્ય વિલાસ, બળત બદન જામ કરત જુદાર્થ;
 નાહી, મન મુજ જરી મુખદાર્થ. [એ ટેક.]
 મુકી કચેરીમાં આપ જાતેહો, ચરચર બળે આમ અંગ માંહે;
 અચીત મુશો સ્વામીજી પ્યારે, વારે વારે હરગીજ રેતીમેં જલાસ.

ભર્તૃહરી—

સીંહાનો કનરો.

કદી ન રાખું પ્રાણપ્યારી જુદાર્થ, શીદ ગભરાયે શાણી તું આંધ,
 મનહર શુશોભિત મુખડું નિહાળી, હરખ ઉપજે અતિ અંગ માંહી;
 ત્રણસે ત્યાગી આહું તુજને, નિરખું તને નિત્ય આનંદ લાઇ,
 પ્રાણપ્રીયા તજને તું ચિંતા, મારી બહાલી મન શું મુંઝાર્થ. ૧

ભર્તૃહરી—

બરવાની હુમરી.

શું અવતાર જમમાંહી લીધો જન, ભોગ વિલાસ નહીં કીધો તે,
 આણી ન મૃગનેણી કદી પ્રીતે, દદ જન્મારો વ્યર્થ લીધો તે;
 પતીવ્રતા પદમણી ધરખી ખેતે, પ્રેમ પ્યાસો ન નેહે પીધો તે.

શીખરણીવૃત.

અતિ આનંદકારી, મધુરવહતી સદા સંગ કરે,
 ભરખેખત ભારી સ્તનપર અતર મદન કરે;

ખચિત એ નારી, શુન્નતોને આનંદીત કરે;
હરી તે મનને, ભૂપતિ શ્રી મન શાન્તી કરે.

પીંગળા—

ગજલ.

જલદી અશ્વપાળને, દાસી તું તેડી લાવ,
કામનો વિકાર થયો, જા તું જટ આવ;
મન હરખ પામે માફે, નિરખીને અપાર,
પ્રાણથી આંધક બહાવો, એ હૈયાનો હાર.

દાસી—અરે તર્ક જાત એની, ઘટે નહીં આઈ,
વિચાર નિચ શાને માટે, લાવો મનમાંડી;
પતીવૃત જંગ કરી, કરો નીચ યાર,
શાણું સમગ્ર છો તમે, નથી એમાં સાર.

પીંગળા—ધર્મે દિલ ધારી તારો, જટ ન આ તાર,
અશ્વપાળ યાર મારો, એજ જીવનદાર;
મંદ બુદ્ધિવંત પણુ, પીછાણે શ્રંગાર,
સુખ સર્વે પામું એથી, માટે જાંતું પ્યાર.

દાસી—પતીવૃત જંગ કરે બેસશે કલંક,
સ્વામી જ્યારે જાણશે, દુઃખી થશે નિશંક;
માફે પણુ મોત આઈ, થશે નિરધાર;
માનો માનો માટે માનો, નથી એમાં સાર.

પીંગળા—

સીંહાનો કનરો.

અરે વિચાર્યા વગર તું વહે દાસી, મારના દર્શનની થઈધું પ્યાસી.
આંતર રાખ્યા વીના કહું તુજને, લાવી દે મારો મદન વિલાસી;
તા કહીને જો કરીશ નીરાસી, તો હું તુજને અડાવરાવીશ દાસી,

દાસી -

ગજલ.

આંચા ઉઠાવું કોધ, કરો નહીં બાઈ,
મુખ સાથે પ્રીત કર્યે, થશે દુઃખદાઈ;
ભૂપ બલા ભરથરી, છે બહુ ચતુર,
શાણી તેનાં નાર થઈ, કાં શુભાવો તુર.

પીંગળા—

ગજલ.

પ્યારી દાસી તેડવાને, જાય મારો ચાર,
આવે નહીં એમ કહી, છે જકી ગમાર.
લાલચ આપી ખાવો કેરી તેડી તું લાવ,
ઝટ પુડે આવશે એ, નવો મારો નાવ.

દાસી—શીખવવું બાઈ એમાં, પડે નહીં મને,

ઝટવારમાં હું લાવું, એને અહીં કને;
યુક્તિયો અપાર જાણું, છું હું મારી બાઈ,
હવે લાલ જઈ ઝટ, તેડી લાવું આઈ.

(એમ કહી તેડવા જાય છે ત્યાં રસ્તામાં.)

દાસી—

આશાગોડી.

મદન પીડા માહાકારી, લાગે ઈશ, મદન પીડા માહાકારી. [એ ટેક.]
અતિશય પ્રીત જેનો રૂપાળો, તેની નારી રમે જારી. લાગે.
ત્યાગી સર્વે કરી પટરાણી, તે કરે તર્કની ચારી. લાગે.
ધિઃક ધિઃક બાઈ ધિઃક તુજને, બ્રહ્મ બુદ્ધિ વિચારી. લાગે.

(સાંતીરામ વિપ્ર અમર દ્રવ્ય લઈને આવે છે.)

શાંતિરામ—

ત્રોટક.

ભાગ્યવંત ભૂપતી માળવ તણા,
જય પામે જીવજીવ વર્ષે લણા;
અખંડ રાજ્ય અવનીમાં રહે,
આશીર્વાદ મારી ઉરે મહે.

ભર્તૃહરી—

(રાણીને ફળ આપે છે તે તખતે.)

જંગલો ઝીઝારી.

ફળ આ ને લે પ્યારીરે આપ્યું વીધેરે—એ ટક.
હવેથી તે તું આરોગ મારી બહાલી, મરણથી થા નિરાળીરે,
આરોગે જે નર કે નારી, અમર તે ભાગ્યશાળીરે.

પીંગળા—

નટકેદાર

વાહા વાહા હો પ્યારા મારા, આરોગો આપ આનંદે બહારા,
આપ આરોગી બનો અમર ભોગી. રાજ્યાસને બેસો લાલા:
હુંરે અમર બની શું કહું પ્યારા, માનોને મારા રટીયાળા.

ભર્તૃહરી—

આશાગોડી.

બહાલી લાગે મને પ્યારી, પ્રીયમારી, બહાલી લાગે મને પ્યારી,
કશું એક ને જુદી પડે-તો, શુદ્ધ પુદ્ધ બહુ હું મારી. પીવા
તું કાન્તાના સથોગે સુખી, તુજ પર નાઉ વારી વારી. પ્રીયા
આરોગી આ ફળ થાતું અમર, તેથી થઈ પુશકારી. પ્રીયા

પીંગળા—[સ્વમત]

રાગદેશ.

બહાલો પ્યારો, છે જે રંગીલો અતિ સારો, ખવરાવું ફળ તેનેરે. ટક.
રહે રહીલો, અમર બની મને, આપશે સુખડું સંસાર. બહાલો

સાથુ એ વિના ન મરે મુજને, બળે અંતર વિકાર. બહાલો.

[પીંગળાના ભરમાવ્યાથી ભરૂંહરી વીક્રમાદિત્યને દેશ નિકાલ કરે
છે તે વખત વિક્રમાદિત્ય બોલે. છ.]

વિક્રમાદિત્ય—

માલીની છંદ.

અરે ! અરે ! અરે ! કદી એ વિચાર ન ધાર્યો !

કેમ ! કેમ ! કેમ ! બંધુ, મને મેંભૂંજ માયો !

છટ્ટ ! છટ્ટ ! છટ્ટ ! બ્રાતા મારા શું બોલો !

કરો કરોને વિચાર, આપ અંતર બોલો !

લાવણી.

બંધુ મારા ભરથરી તમે શીદ કરોછો કાપ,
તમે ગુન્હા વગર (૨) નવ આપો મને આરોપ. [ટેક.]

છો મુગુટ મણી (૨) કેમ તણું નિતી બ્રાત;
આપ પત્નીને માત કહી કેમ કરે એવી વાત. બંધુ.

દો વચન વણી, (૨) નથી ઘટીત બ્રાતા મારા;
પસ્તાવું પડશે પુંઠેથી, સમજે હે સરદારા. બંધુ.

યઈ નારી વશ (૨) તમે સુકો તમારો ધર્મ;
કડવાં ફળ પામી પાછળથી, ધરણી દિલે શર્મ. બંધુ.

ભરૂંહરી— [સદા. મેરાં ગમકા તરાના એ રાગ.]

શું રહે તકાશ દેશમાં મારા, ધિક છે તુજ અવતાર;
નથી વિચાર સારા, પાપી એ તારા, દેશમાં મારા. ધિક ટેક.

પ્યારી મારી પીંગળાના, મહેલમાં છાનો જામ,
માણ માણ કહી કપટેથી, મેળવવાને ચકામ;

આજ પોગળ તારાં, ઉઘડ્યાં સારા, દેશમાં મારા. ધિઃકૃ
વિક્રમાદિત્ય— (મુંઝો દિલ્લી તપ્ત — એ રાગ)

અરે કઠણુ હલ્યના બ્રાત, નગરી માંહી નહીં હરેરે;

સાચી માની સ્ત્રીની વાત. નગરી૦

દટ દટ તું થયો નારી વશ. નગરી૦

જા જા પ્યારી સાથેજ હસ. નગરી૦

હવે અમ પાણી અહીંનું હરામ. નગરી૦

નવ કરે તારી નગરીમાં હામ. નગરી૦

જ્યારે પામીશ પ્યારનો સ્વાદ. નગરી૦

ત્યારે કરીશ મુજને યાદ. નગરી૦

તજી રાજ્ય તારે જાઉં વન. નગરી૦

કાંઈ નથી દયા તારા મન. નગરી૦

ગુણમુંદરી—(અશ્વપાત્ર ફળ આપી જાય છે તે જોઈને.)

ખંખાત.

અમરફળ આવ્યું રે, કરવું શું તેતુંરે.

આવું કે તપને ધરવું. સમાધાન થાય ન ખેતુંરે. [ટક.]

અમર થઈ કરે શું હુંરે, ધણી નીચ છે મારેરે;

રાગ સાથે અમર તો સંકટ સૌના નિવારેરે. અમર૦

ભર્તૃહરી—(ફળ જોઈને) ગીતિ.

પ્યારીને આપેલી, ફળ આ ક્યાંથી આવ્યું અહીં;

ક્યાંથી મુણકા પાસે, આવ્યું તેની સંમજ પડે નહીં.

ભર્તૃહરી--(રાણીનું કપટ જણાયાથી ગુસ્સે થઈ.)

ગજલ.

દમા કેસા દીયા મને નિચ્છત પીંગળા,
વીક્રમ જેસા બંધુ મેરે, જંગલ નીકળાઃ
વીશ્વાસ મેને રખા તેરા, ફળ એ દીયા,
છાને છાને કર્મ કરતી, ફેટેતી પીયા પીયા.

ભર્તૃહરી--

માલીની છંદ.

સલ સલ વાણી વિક્રમા ભાઇ તારી,
ફટ ફટ હું ભૂલ્યો, નવ જાગી જરી;
ગુન્હા વગર તુજને, કાઢ્યો મેં ભાઈ,
છૂ છૂ ભરથરી, ભૂલ્યો થઇ કસાઈ.

ભર્તૃહરી

ઝીંઝોટી.

તજ તું માન ગુમાન, મનડા મેરા, તજ તું માન ગુમાન—ટેક
રાજ્ય પાટ કે રંગમે રહેકર, નહીં ધરનાં અભીમાન. મનડાં
ખારી નારી તારી સમજ તું, સમજ મન નાદાન. મનડાં
છોડ જગતકી જુહી માયા, લાવી મનમાં સાન. મનડાં
તજ તોફાનને જવું જંગલમાં, રમર પ્રભુકે તામ. મનડાં

પીંગળા--

લલીત છંદ.

અરેરે નાથજી, ધિક્કાર છે મને; કુડ કપટથી, કુખાવીયા ખરે;
વત તોડીને, દોષ મેં ક્યોં, ખરે ખરે ખરે, તાંક તે દ્યોં.
અરે વિક્રમજી, મેં કર્યા દુઃખી; ભ્રષ્ટ બુદ્ધિથી, થઈ કાળ મુખી.
મંજાઈ છું હવે, મને માંજરે, ક્ષમા કરીને, યાઓ સ્થાયરે.

ધારી—

સદર.

ધીર બાધ ધરો, દુઃખ દુર કરો, કલેશ કાઢીને, વિનતી કરો.
કમ તાપ તે, દુઃખ મૂળ છે; પતિ વૃત્ત તું, શત્રુ શુભ છે.
દેવ દેવીઓ, કામ વશ થયા, યુધી સમાધીયો, ઊડી દયા.
માટે વીધાતા, લેલાટ લેખ છે. જન્મ સુધી તે ખરી ભેખ છે.
(ભતૃહરી ભેખ ધારણ કરતી વખતે.)

ભતૃહરી—

લાવણી.

જુઠો સખ સંસાર, જોયો મેં જુઠો સખ સંસાર;
આખર ખાખ બનત એ કાયા, જુઠો સખ સંસાર.—૨૬.
ખહો વિધ્યુ ઓર સદાશીવ, અવન ધરત અવતાર.
ગા બ્રાહ્મણ સંતન કે કારણ, વરસે વરસા ધાર;
વરસે વરસા ધાર, જોયો મેં જુઠો સખ સંસાર,
પાપી જનકું પરાજ્ય કરના, ધર્મ દાસ ધરનાર.
આલમ ધર્મો જય હોતાહે, સુખ દુઃખ સરજનહાર,
સુખ દુઃખ સરજનહાર, જોયો મેં જુઠો સખ સંસાર.

[ભેખ ધરી બીજા દેવા આવે છે તે વખતે રસ્તામાં.]

શું છે જગતમાં સાર, સમજ મુંઢ શું છે જગતમાં સાર,
ત્રેમ પાસમાં મત સપડાના, ખાઓમે જુલીકા માર, સમજ.
હંદ્રિકા હંદ્રિકાસન મીઠે પણ, નહીં આશ્વાસ પાર;
ભોગ્ય ભોગ્યવતે નિભે ઝાઝા, પણ નહીં આવે પાર. સમજ.
દેહ દીસે આ કામ કે બંધાવા, દટાએ છુટી જનાર
પુન્ય પાપ દો સાથ ચલેગે, નહીં મંદીર દરબાર. સમજ.

મળજ નો—

મરશીયો.

હોય હાથરે આ શો મળમ કયો રાગ, આ શો મળમ કયો રાગ.

તમે યુકાવી સોની માળ. વેાય હાયરે.
 મહેલેવે રાણીયો તમારી, કુરકે કુરકે કાશા કુમારી;
 તેની રૂં દયા લાવો મોરારી. વેાય હાયરે.
 કળાહોળો ભયો દરબાર, તાંણી તાંણી રૂપે સરદાર;
 તેની દયા લાવો લગાર વેાય હાયરે.
 તમે તબ્બે આવેય તમારો, ઝટ જોળી રાગજી ઉતારો;
 તમે પેશ પોશાક સારો. વેાય હાયરે.
 (પીંગળાના મેહેલે બીક્ષા લેવા આવેછે તે વેળા.)

પીંગળા—

ભરથરીનીચાલ.

કદ કદ જીવાની તુજને. કદ પાપી વીચારજ;
 શીયજ યુકાવ્યું માલકું, ધિક મારો અવતારજ.
 જોગી શું થયા રાગ ભરથરી ?
 માફ કરો પ્રભુ માલરા, હું તો છર્ષિ અચાનજ.
 કવેરે કડું નહીં આવું હું, વળી મુજને સાનજ;
 જોગી શું થયા રાગ ભરથરી ?

ભર્તૃહરી—

મધુર વચનથી મુજને, શું કરવો છે વસજ;
 ભેષ થવો તારા પાપથી, છદ્દ છદ્દ દુર ખસજ.
 આટો આપો તમે પીંગળા;
 રાગપાટને ખોરી હું, ખોટો સંસાર સંભજ.
 જંમલ વસુ જોગી થઇ, છોડી સંસારી રંભજ;

પીંગળા—

રસોઈ આંહી સ્વામી કડું, ચીઠાં મીઠાં પક વાનજ

ભેગાં બેસી બોજન કરે, ધરો વિનતી ધ્યાનજી.
 જોગી શું થયા રાજો ભરથરી?
 રાખું છાના વ્યુગ્તીથી, મેહેલ માંહી નાયજી;
 સદા સુખમાં રહીશું, હળીમળીને સાયજી;
 જોગી શું થાઓ રાજ ભરથરી.

ભાર્ગવરી—

ચત્રં ચત્ર જાઝું મેલ ન, ખસ ખસ છદ દુરજી;
 બધું તબ્યો સસવાદીને, થઈ નકટ ફરજી.
 આટો આપો જટ ધોગજા.

ચરોમાલતી—

ભગવાં કયાં ભૂપ ભરથરી, દેખ્યું સહ્યું ન જાયજી;
 ગજબ દૈવ આ શો થયો, અરેરે હાય હાયજી.
 ભગવાં ન કરો રાજ ભરથરી.
 માર્છ ગાઈ ન કરો મને, સમજી થઈ સ્વામી નાયજી;
 દાવાનળી ઉઠે દિલમાં, દયા ધરો દિલ નાયજી;
 ભગવાં ન કરો રાજ ભરથરી.

ભાર્ગવરી—

વાંક નથી તેમાં તાહરો, મારા કર્મનો વાંકજી;
 ધરે ધીરજ તું મનમાં, નહી વળે યથે સંકજી.
 લેખ આપો જલદી મુજને;
 સાર નથી સંસારમાં, સુખ સ્વમાની રીતજી;
 સાથે ન આવે સુખ પછી, સાચી પ્રેમની પ્રીતજી.

કમલાક્ષી—

સીતાજીના મહીનાનો.

મને આપી વચન પ્રાણનાથ, કર્યું તમે આ શું ?
 જોઈ બમવો આપનો વેશ, બળું બહુ મન હું.
 શું પડ્યો મારો અપરાધ, સ્વામીજી કહો ખરે;
 નથી કોપ ક્યો અગાધ, હાય હાય અરેરે!
 નથી લોપ્યું કદી વચન, સાચા શીર છત્રરે;
 આપ વીના ઝુરી હું મરીશ, રીખી રીખી અત્રરે.

ભાઈર—

શીખરણી વૃત.

જોલોના એ જોલ બરમ બધીં મુળ થકી,
 ખરે તું તો મૈયા ચિંતાતુર બન ન અતી;
 નથી હવે સ્વામી બન્યોહું યોગી ગુર થકી,
 રજોહું તેના શરણે મરણનો ભય નથી નકી.

માલીની છંદ.

સમજ સમજ નિશ્ચે, નહીં જોગી ફરેરે,
 છોડ્યો મેં સંસાર, પતી પતી છું કરેરે;
 છોડ છોડ વામની, વેલી તું શું ધરેરે,
 પ્રભુ ભજ પ્રેમે, ક્યાં નથી સરેરે.

કમ્બાકુમારી— (દયાળું દેવ કૃપાળું તું—એ રાહ)

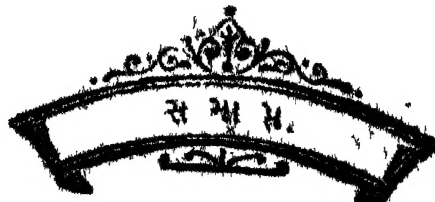
પીતા મારા કીધો કોપરો, થઈ જોગી શું જરોર;
 મૂકી મુજને જસો ત વત, મારે માતા છે ઝોરમન.
 દયાદિશે, ધરો હે પીતા, નથી પરણી, હજી આ સુતા;

લડાવો લાઠ, રાખી પ્યાર, તેને શું તમે, મુકો નિરાધાર.
જશો પીતા, નખાપી કરી, નક્કી એકલી, જઈશ મરી;
હવે સરવો, કોનો આધાર, હતો આશરો મનેરે અપાર.
(ભર્તૃહરી તેને સમજાવી જંગલમાં જાય છે.)

સર્વોપાત્રો:-

કલ્યાણ.

શાશ્વા સર્જનો, પ્રધારીયા તમે;
ભરથરી બૂપ કરો, ખેલ કયો અમે— [એ ટેક.]
દ્રષ્ટી દોષ દરેક વખતે, આવી હોય જે આજ;
ક્ષમા તેની માગે પ્રેમે, હળી મળી સમાજ. શાશ્વા.
ખેલ જેવો જોશે તેવી, ધરજો ઉરમાં ટેક;
સ્વદેશમાં કરો સુધારો, રાખીને વિવેક. શાશ્વા.
આર્યોને સુખોપવા, આરંભ્યું આ કાજ;
મદદ અમને આપી તેમા, હોંશે હોંશે આજ. શાશ્વા.
ખીજ ખેલમાં કરી પધારી, તમે દેજો દર્શન;
સાહેબ સૌને છે રજ, પધારો થઈ પ્રસન્ન. શાશ્વા.

મી. ૨-૦

મી. ૦-૧-૦

મી. ૦-૨-૦

મી. ૦-૧-૦

મી. ૦-૧-૦

મી. ૦-૨-૦

કારંતો.

૧-૬ મી. કૃષ્ણલુતો કારંતો. ૦-૨-૦

૧-૬ બામુદીપુરીનો કારંતો. ૦-૧-૦

૧-૬ કળેડાં દુઃખદોષી કારંતો. ૦-૧-૦

૧-૬ શ્રી ચરીતનો કારંતો. ૦-૧-૦

૧-૬ ગુપ્તીગામની ગાય. ૦-૧-૦

કમોડાના

૦-૧-૦ શ્રીરામસેકનો કારંતો. ૦-૧-૦

એ સિવાય ધણી ભત્રીજાનાં નાદકો, વાતોઓ, લેનકમંતી, વિ-
ષ્ણુ ધર્મનાં, કિસ્સા, વગેરે વિગતે પુસ્તકો આપણી પ્રાચીન ગ્રંથો
જ્યાંજ્યાં લેનારને કમીશન થાય તે સારું આપણાં આપણે
સમજવારે મી. ૦-૧-૦ શ્રીરામસે રાખવો.

પુસ્તકો.

મી. ૦-૧-૦ નાનાલાલ વિ. મમનાલાલ

મમનાલાલ-મી. ૦-૧-૦

